

[Gert Petersen.]

som kan overbevise os om, at vi skulle følge et forslag som dette her.

Ninn-Hansen (KF):

Jeg forstår, at hovedhensigten med forslaget er, at man ikke yderligere må formindske afstanden imellem den indtægt, som en lønmodtager får ved et arbejde, og den, han eller hun kan få ved offentlig understøttelse af den art, der er nævnt her. Jeg deler den opfattelse, og jeg finder det helt forkert, når fru Inge Fischer Møller taler om hetz i den forbindelse. Fru Inge Fischer Møller ved jo lige så vel som vi andre, at der er en række lønmodtagere, der synes, at de får for lidt ved at udføre deres arbejde i forhold til dem, der ikke har de omkostninger, der er forbundet med at være aktiv på en arbejdsplads. Det har intet at gøre med hetz.

Må jeg sige til forslagsstillerne, at jeg bemærkede under den forrige debat, at selv om venstre ikke havde stemt for augustforliget, var venstre alligevel af den opfattelse, at man skulle have en indkomstpøolitik, en indkomstpøolitik ramme som bestemt ved folketingsbeslutningen i august måned. Det siges næsten mere direkte i dette forslag, hvor man taler om, at i den kommende 2 års overenskomstperiode skal man holde sig inden for den stigning, der fastlægges for lønindkomsternes udvikling. Det er næsten en så stærk tilslutning til augustforligets folketingsbeslutning, som det er ønskværdigt, og det vil jeg gerne takke venstre for. Vi ved nu, at vi har venstre som medarbejdere, når den indkomstpøolitik skal fastlægges til februar måned, og det tror jeg vi alle – også regeringen – er taknemmelige for.

I modsætning hertil hører vi så hr. Hølges bemærkninger. Jeg forstod, at hr. Hølge ikke var til stede, mens ministeren talte. Det er der jo ikke noget at gøre ved, men jeg kan forstå, at hr. Hølge heller ikke har været til stede, da hr. Bertel Haarder før stillede et spørgsmål til fremskridtspartiet. Nu vil jeg gerne have det besvaret. Hvad mener fremskridtspartiet egentlig? Under den ene sag siger man, man må ikke gribe ind over for arbejdsmarkedets parter. Under den anden sag kommer hr. Hølge med en række angreb på de nuværende forhold, som man siger giver anledning til lønglidninger. Selv Falck-redderne beskæftiger man sig med. Hvad er det, fremskridtspartiet ønsker? Ønsker man i denne situation, at folketinget skal lovgive, så

man tvinger arbejdsmarkedets lønmodtagere til i dag at holde sig inden for en bestemt løn? Vil man have, at dette ting skal fastlægge lønnen? Ellers er det simpelt hen vrøvl, det man siger fra fremskridtspartiets side, hvis man ikke ønsker at lovgive i denne sag? Vi må have svaret: vil man det ene, eller vil man det andet? Vil man sige: arbejdsmarkedets parter skal selv klare det, der må ikke gribes ind? Eller vil man sige: vi skal gribe ind til enhver tid, vi vil ikke finde os i, at nogen lønmodtagergrupper kan tvinge lønforhøjelser igennem?

Det eneste, hr. Hølge sagde, var, at vi skulle have et valg. Jeg aner i hvert fald ikke på dette grundlag, hvad fremskridtspartiet mener, dette valg skal dreje sig om, for de har jo ingen politik i den sag.

Ritta Ahm (KrF):

I bemærkningerne til venstres beslutningsforslag står, at baggrunden for at fremsætte forslaget er målsætningen om at begrænse løn- og omkostningsudviklingen i de kommende år. Det har vi da også i kristeligt folkeparti ment at vi har tilstræbt med augustforliget, og den aktuelle lønudvikling for marts 1977 er da også omfattet af augustforligets indkomstramme for de ca. 40 pct. af dagpengemodtagerne, der i dag har en timeløn på ca. 32 kr. De øvrige 60 pct. af dagpengemodtagerne, som er ramt af den såkaldte 90 pct.s grænse, hvor de maksimalt får 194 kr., har arbejdsministeren redegjort for, så det vil jeg ikke kommentere nærmere.

Men det er, ligesom der mellem linjerne i dette beslutningsforslag ligger et ord, som jeg ikke bryder mig så meget om, nemlig arbejdsvægring. Vi mener ikke, at understøttelsessatserne gennemgående er for høje, men det er da klart, at hvis en arbejder har haft en relativt høj løn og derefter anvises arbejde til en lavere timeløn, så opstår problemet. Ordet »arbejdsvægring« bliver brugt i flæng, men det er efter min opfattelse et langt mere nuanceret begreb. Arbejdsministeren har da også for længst på baggrund af al den snak om arbejdsvægring sat undersøgelser i gang, som helst skulle munde ud i en konklusion om, hvad der er galt, og hvor det er galt.

En ting, jeg gerne vil pege på, er spørgsmålet om vores arbejdsformidlingssystem, som ikke fungerer. Det er ikke en anklage mod de ansatte, men de beskæftiger sig i overvejende grad med statistik, som alligevel ikke egner sig som grundlag for videre bedømmelse af hele